

Н. МОРДЮКОВА
в ролята на Уляна Громова
във филма „Млада гвардия“

ГОД. III

СОФИЯ, 10 НОЕМВРИ

БРОЙ 11

30
ЛЕВА

Партийният конгрес и киноработниците

Насрочването на V конгрес на героичната РП(к) раздвижи целия ни народ. Но това раздвижване не се изрази по линията на любопитната сензация, а се яви като мощен стимул за социалистическо съревнование, което заля цялата страна.

В чест на конгреса нашата работническа класа пое трудови и политически задължения — да изпълняват производствените планове и да работят за усвояване маркс-ленинизма; в чест на конгреса селяните ускориха предаването на храните и преминаха към планова есенна оран и засяване; в чест на конгреса се изграждат ТКЗС — най-късият път към социализма в селото; в чест на конгреса поеха задължения хората на изкуството и науката; в чест на конгреса учащите обявиха война на слабия успех.

Невиждан ентусиазъм обхвана всички трудещи се и ги стимулира към нови трудови и рационализаторски постижения.

Всичко това показва колко огромен е престижът на РП(к) в сред народа ни. Колко голяма е народната обич и вяра в нея! Това показва от друга страна, че целият ни народ признава от душа и на дело ръководната роля на партията на Благоев — Димитров. Партията, която след четвърт век неравна и жестока, кървава борба има възможност да свика своя конгрес. Партията, която организира Отечественния фронт и извоюва победата на 9 септември, която разкри светлите перспективи за народа и страната ни; партията, под чието ръководство се осъществиха редица исторически завоевания за страната ни и се осигури осъществяването на спасителния социализъм; партията, чийто светъл героичен път е очертан от хилядите братски могили и безкръстни гробове на най-свидните нейни чада, на най-свидните народни синове!

В този всенароден подем се включиха и работниците на нашето най-младо изкуство — **кинематографията**. Те обявиха своето съревнование в чест на партията и подписаха и договор за съревнование с работниците от други институти.

Нашата кинематография е млада наистина, но и тя крачи бързо към своето развитие. И не ще бъде далеч денят, когато българският филм — национален по форма и социалистически по съдържание ще завладее родния екран и ще отрази героичното ни време, ще изобрази новия човек у нас и неговите светли перспективи.

Гаранция за това са бащинските грижи, които проявява правителството на О.Ф. и лично др. Г. Димитров относно подкрепата и развитието на материалната база и творческите кадри, необходими за създаващата се наша национална кинематография.

Ето защо нашите киноработници трябва с още по-голям ентусиазъм и целестременост да се отдават на неуморна работа за усвояване майсторството на кинематографията. Те трябва да подобрят и усъвършенствуват метода на своята работа. Особено

творческите работници трябва да овладеят основно метода на художествения и социалистически реализъм, като се освободят окончателно от западно-европейските упадъчни влияния в киноизкуството. Не красивата снимка и външно увличащата интрига и формалистична композиция, а вътрешният жизнен пълнеж на здравата реалистична драма и простата художествено-реалистична форма трябва да бъдат художествените средства в нашия игрален филм.

Не измислени неправдоподобни истории да бъдат екранизирани, а да се черпи с пълни шепи от живата съкровищница на нашия живот. Съпротивителната борба на народа ни, ръководена от славната и любима РП(к), Отечественната война, новото невиджано строителство, бригадирското движение на нашата героична младеж, нашите стахановци и герои на труда, нашите земеделски кооператори, нашите млади лауреати, нашите народни художествени самодейни колективи, — ето изобилие от теми и сюжети, които чакат да бъдат отрязани от кинокамерата на нашите вдъхновени кинематографисти и отразени на екрана.

Чрез нашата хроника, чрез нашите късометражни-хроникални, научно-популярни и културни филми и чрез създаващия се сега игрален филм нашите киноработници трябва не само да отразят новия живот и новия човек, който го създава, но и да нарисуват светлите перспективи, които се чертаят от партията пред народа ни. Със своето младо, но здраво, реалистично киноизкуство те трябва да мобилизират творческите сили на народа ни, да разгорят ентусиазма в сред него за осъществяване на предстоящия петгодишен народостроителски план, чрез който ще се изградят здравите основи на социализма.

За да могат да осъществят това, обаче, нашите киноработници трябва не само да усвоят майсторството на кинематографията, но и да овладеят маркс-ленинизма, всепобеждаващото учение, калено и проверено в неуклонната борба на работническата класа в света, и водещо до сега само до победи. Учението, чрез което най-правилно ще могат да разберат както героичното минало на нашата работническа класа, водена от РП(к), така и новите пътища сочени от тази героична, истински народна партия. Учението, което ще им позволи да видят истинската и възлнуваща красота на новия живот и героичния и пленяващ профил на новия ни човек! А чрез това, те ще се домогнат и до съвършената художествено-реалистична форма, която е необходима, за да може нашият нов игрален филм да изиграе очакваната възпитателна и мобилизираща роля.

Задълженията, поети от нашите киноработници, показват, че те оценяват високо историческото значение на предстоящия конгрес на партията и ще мобилизират всичките си сили, за да вървят в такт със всенародния победен трудов марш.

П. Здравелин

Октомврийската революция на екрана

Основната тематика на съветското кино е борбата за социализъм и комунизъм, а централен герой — съветският човек — труженикът в годините на мир и неустрашимият боец срещу враговете на революцията и социалистическото преустройство. По този свой основен път на развитие, съветското киноизкуство черпи сюжети както от съвременността, така и от миналото на съветската страна, отразявайки истината за историческите събития, пресъздавайки образите на героите, които ще послужат за пример и поука на новите поколения борци за комунизъм. Така съветските кинохудожници създадоха редица мощно въздействащи произведения със сюжети от великата Октомврийска социалистическа революция, в които оживиха образите на нейните вождове — Ленин и Сталин — и хилядите именити или безименни герои в борбата за съветска власт. Дълбокият исторически смисъл на събитията, които установиха и затвърдиха социализма в съветската страна, борбата и великата победа на работниците и селяните в двубоя с буржоазията и капитализма, са пресъздадени в тия съветски филми със забележителна художествена мощ и изключително въздействие върху масовия зрител.

Никога не ще забравим филмите на режисьора Михаил Ромм: „Ленин през Октомври“ и „Ленин в 18-та година“, които ни показаха с документална точност дейността на Владимир Илич Ленин и неговите съратници — Сталин и Дзержински — в подготовката и провеждането на Октомврийската революция през 1917—1918 г. В „Ленин през Октомври“ е изобразена подготовката на въстанието във войсковите части, флота и петроградските заводи. Показана е дейността на Временното правителство и сгрупирани около него контра-революционни елементи — реакционните офицери и предателите, успели да проникнат дори и в болшевишката партия. Във филма „Ленин в 18-та година“ виждаме побобата на болшевишката партия с контрареволуционната белогвардейщина и империалистическите интервенти, кълето редом с ръководящата личност на Ленин изпъква фигурата на Йосиф Сталин, ярко очертава се в разгромяването на белогвардейците при Царицин.

Друг „октомврийски“ филм е „Последната нощ“ на Райзман, снет по случай 20-годишнината на революцията и пресъздаващ един драматичен епизод през нощта срещу

нейното обявяване в Москва. Силно въздействащ е особено финалът на този филм, завършващ със страстния зов на преселателя на ревкома — Михайлов, отправен към цялата страна: „Където и да протегнеш ръката си, каквото езикът ти и да говори — унищожавай врага до край!“

Кой би могъл да забрави филма на режисьорите А. Зархи и И. Хейфиц „Депутатът от Балтика“? В него забележителният съветски майстор на превъплъщението, Николай Черкасов, пресъздава образа на великия учен Полежаев, който още в първите дни на революцията застава смело на страната на въстаналия народ, осъществявайки съюза на науката с пролетарската власт. Неговите думи ще останат завинаги в паметта на зрителя: „Кажете на Владимир Илич, че се гордея да бъда негов съвременник и ще направя всичко, за да заслужа честта, която историята ми е отредила!“

„Ние от Кроншад“ на Е. Дзиган е едно от произведенията на съветската филмова класика. В него с неотразима сила на въздействие са възкресени дните, когато царският генерал Юденич започна настъпление срещу Петроград и корабите на интервентите влязоха в съветски води. Това са славните дни на червения Кроншад, чиито моряци от Балтийския флот — прочутите кроншадски комунари — отбраниха съветския Питер редом с частите на петроградските работници, формирани от болшевишката партия.

В третата част на трилогията за работника Максим — „Виборгска страна“ — постановка на Козинцев и Трауберг, екранът отразява с динамична сила борбата през октомврийските революционни дни и безсмъртните образи на руските пролетарии, които утвърдиха съветската власт и севяха в основните кадри на непобедимата Червена армия.

„Яков Свердлов“ на Сергей Юткевич е друг забележителен филм на тема от Октомврийската революция. На екрана протича животът на знаменития болшевишки деец Яков Свердлов — още от първите дни на революционната му дейност в Нижни Новгород, до мъчителната му болест в навечерието на осмия конгрес на партията. В този филм ние виждаме отново Ленин и Сталин в някои от най-интересните етапи от борбата на болшевишката партия за провеждане на ленинската линия в управлението на съветската страна.

Един от най-старите филми със сюжет от революцията е „Човекът с пушка“ пак на Сергей Юткевич. В него са оживени най-ярките прояви на руския човек в периода на революцията. Зрителят вижда на екрана живата истина за историческите дни, когато великите вождове на съветските народи — Ленин и Сталин — дигнаха работниците и селяните за борба против царизма и в защита на

Сцена из филма „Ленин в Октомври“ („Великият Октомври“).

невия съветски строй в Русия. Филмът завършва с историческата реч на Ленин в Путиловския завод, с която той призова съветските народи да не изпускат пушката от ръцете си. Така съветският пролетарец — „човекът с пушка“ — стана почетна личност, като защитник на революцията и на съветската родина.

С духа на великата Октомврийска революция е наситен и големият епичен филм „Клетва“ на М. Чиаурели. Независимо от това, че сюжетът му не е пряко свързан със събитията на Октомври, основният му замисъл, същината на този филм, е излязло в самата революция. Централната тема на филма е — единството между народ и власт, народ и държава, народ и вожд. Той ни показва как това единство се е укрепило в живота. Разрешението на тази творческа задача е намерено в клетвата на Сталин след смъртта на Ленин — клетвата, родена в дълбочините на народното сърце, завинаги избрало пътя на ленинската правда.

Пресъздавайки незабравимите исторически дни на великата Октомврийска социалистическа революция, оживявайки на екрана образите на нейните вождове и герои, тия съветски филми способствуват за овладяване идеите на революционния социализъм, идеите на маркс-ленин-сталинизма. В тях ние виждаме живия образ на факторите, които победиха контрареволуцията и капиталистическата интервенция и укрепиха здраво съветската власт. Това е преди всичко — идеологията на ленинската комунистическа партия в Русия, идеологията на великата Октомврийска революция. Тази идеология обедини народните маси, въоръжи ги с колосална мощ в съветската власт, осигури им победата срещу бъдещата империалистическа експанзия на хитлеро-фашизма. От идеология само на една партия, маркс-ленин-сталинизмът става основен метод за мислене на всички народи в съветската страна. След последната империалистическа война, в която фашизмът като държавна система беше разгромен главно от съветската армия, идеологията на великата Октомврийска революция стана ръководящата, държавна система в преустройството от капитализъм към социализъм и в страните на народните демокрации. Това прерастване на маркс-ленин-сталинизма в народна идеология на всички освободени от капитализма демократични народи, се осъществява и в нашата народна република на Отечествения фронт, ръководен от партията на българските комунисти. В процеса на изграждане ново обществено съзнание в нашата страна, съветската кинематография, редом със съветската литература и изкуство, ще има да изиграе съществена роля. А филмите — реалистични и правдиво отразяващи събитията, мъдростта на вождовете и идеите на Октомврийската революция — ще бъдат едни от най-мощните фактори за формиране на борчески социалистически мироглед в нашата страна.

Пантелей Матеев

Сцена из филма „Последната нощ“.

Михаил Тарханов в ролята на Шереметев във филма „Петър I“

Артистите от МХАТ на екрана

От ВЛ. ПЕТРОВ

Наскоро се навършиха 50 години от основаването на най-добрия театър в света — МХАТ — Московски художествен академичен театър „Максим Горки“. По този случай известният съветски кинорежисьор Вл. Петров („Буря“, „Петър I“, „Кутузов“, „Без вина виновни“ и др.) е написал тази статия. Сега Вл. Петров работи върху големия филм „Сталинградската битка“.

М. Державин (в ляво) в ролята на ген. Муравьов във филма „Великият прелом“.

В своя работен архив пазя два по-жълтели листа с напечатан на пишуща машина превод на разговора на Станиславски с кореспондента на един френски вестник, по повод прожектирането на филма »Буря« през 1943 година в Париж.

— Аз съм човек на театъра — казал Станиславски — и макар киното да не е моя специалност, усещам в него огромна, покоряваща сила. Неговите средства са неограничени, и резултатите могат да бъдат буквално зашеметяващи.

В същия разговор Константин Сергеевич повторил своето твърдение, направено преди повече от четвърт век, за превъзходството на театъра над киното, гдето »проявите на душевните движения са ограничени от механическите средства«. И в същото време за филма »Буря« той се изказа като за произведение, показващо правдиво бита и нравите на търговците, в което централната фигура на драмата на Островски — Катерина, е предадена по-завладяващо отколкото в театъра.

Тези последни думи, според мен, опровергават по-горе казаното твърдение. Способността на актьора, като играе във филм, да »завладява«, отстранява, както ми се струва, въпроса за отсъствие на творческо общуване на актьора със зрителите. Цялата работа е в самия актьор, в неговата способност да действа пред апарата през време на снимането в раздробените монтажни късове също така правдиво, както и на сцената пред зрителите. Когато съм търсил такива актьори, винаги ме е теглело към Художествения театър, към учениците на великия артист (Станиславски, бел. ред.). На въпроса на Станиславски: »Играта на актьора във филма изкуство ли е, или занаят«, именно те със своето участие във филмите отговориха, че киното за актьора е област на изкуството, а не на занаят.

Преценката на Станиславски за »Буря« ме особено зарадва, защото преди да започна работата по филма бях казал, че желая да поставя в основата й системата на Художествения театър, а Константин Сергеевич тогава се отнесе със съдържано недоверие към моите думи.

От мхатовците във филма участва-

ха само Ала Тарасова и Михаил Тарханов. Но още с идването им на снимки аз почувствах в павилиона онова приподигнато благоговейно настроение, което ме е обхващало винаги между стените на Художествения театър. Аз знаех че театърът държи близко до сърцето си всичко, което се отнася до филма и следи за вървеша на работата.

Често при снимането или при преглеждане на снетия материал идваше И. М. Москвин, и всеки път неговите остри, конкретни забележки подсказваха нови подробности за поведението на изпълнителите, а понякога подсказваха и решението на цели сцени.

С »Буря« започна моето творческо сътрудничество с Художествения театър. И сега всеки замисъл за нов филм за мен е свързан с участието на едни или други актьори от Художествения театър в този филм.

Винаги съм мечтаел да поставя филм само с актьори от МХАТ. На времето си бях говорил за това с покойния Н. Хмелев, Хмелев, който беше тогава художествен ръководител на театъра, се отнесе с голямо внимание към моята идея за създаване на мхатовски киноансамбъл. Аз предлагам да се включи в плана на театъра работата по сценария, за да може той да се репетира от началото до край при условията, при които в театъра се репетира една пиеса, по същия творчески метод. Разговорът с Хмелев се отнасяше за »Три сестри« на Чехов. За голямо съжаление мечтата си остана мечта. Така и до днес, макар да имаме великолепно звучащи отделни инструменти, ние не използвахме възможността да създадем концертен ансамбъл. Опити се правеха наистина, но техният половинчат характер не даваше нужните резултати.

Аз поставих чеховския »Юбилей« с участието на Станицин, Андровска, Топорков, Зуева и Грибков. Липсата на време не ми позволи обаче да подчиня техниката на филмовата работа на сложния творчески процес на мхатовския ансамбъл, и симфонична звучност ние не можахме да постигнем.

И все пак, ако не можахме да създадем киноансамбъл от »художественици«, то участието им във филмите изискваше

от кинематографистите създаването на работни условия, които да се приближават до театралните.

Аз виждах и чувствувах при снимките, как пречи на Ала Тарасова всичко странично, което не съответствува на обстановката, в която тя живее в снимания откъс.

Затова ние предварително изготвихме кадъра, операторът предварително установяваше осветлението за дубльорите и снимането започваше само тогава, когато актрисата се чувствуваше готова.

При тия снимки не се чуваше обикновеният вик »бъдете готови« или »стоп«. Трачачката — знак за синхронност се снимаше не в началото на кадъра, а на края. Ние се стараехме да доведем до минимум повторните снимания, защото ясно виждахме, че при повторението се получаваше по-слаб вариант на първата снимка и той доставяше на актрисата не творческа радост, а мъка.

Когато идваха мхатовците на снимка, наставаше от само себе си тишина, каквато мъчно можеше да се постигне в студията.

Като гледах, как при снимането на филма »Без вина виновни« големите актьори — Тарасова, Ливанов, Грибов — по всякакъв начин помагаша на Дружников, тогава още ученик в актьорската школа, целият снимачен колектив се стараше да работи по-тегнато и заедно.

* * *

Доверие! От какво огромно значение за успеха на нашата работа е доверието на режисьора към актьора и на актьора към режисьора! Обикновено то се заражда при първите проби, ако те не стават само формално, когато на актьора дават да пригответи за два дена, а понякога и за два часа, даден откъс от сценарий.

Трябва да призная, че и аз така започнах пробните снимки с Ала Тарасова в ролята на Катерина. Актрисата пристигна в Ленинград и едва ли не от влака започнаха да я гримират, облякоха я в случайно облекло и й дадоха част от текста от сцената на признанието в църквата. И какво се получи? Външно всичко беше като че ли благополучно, но вътрешните свойства на образа, ние не виждахме. Всичко за артистката беше чуждо — и случайната обстановка, и костю-

мът. Чужд в тази обстановка при пробата беше и текстът. Аз разбрах това. Разбрах, че такава проба е противоположна на природата на една артистка от Художествения театър.

— Не донесохте ли със себе си някакво облекло? — попитах аз Ала Константинова.

— Донесох, — отвърна тя, — черна рокля, забрадка, обувки.

— А в какво бихте искали да се снемете, което да ви е познато и близко до образа на Екатерина?

— В откъс от «Братя Карамазови».

И ето, че я поставихме във всичко «нейно», пред микрофона. На нея вече нищо не пречеше, и по това, как каза «своя» текст, аз разбрах, че това е Катерина — единствената, за която сме мечтали, когато замисляхме филма.

По-късно, ползвайки се от същия метод, аз пробвах в ролята на Петър (във филма «Петър I», бел. ред.) артиста Н. Симонов, като му предложих сцена от пиесата «Борис Годунов», в която той е играл главната роля.

Доверие и взаимно разбиране — в това се състои в същност творческата дружба и тази дружба с мхатовците понякога ми подсказваше не само метода, но и темата на работата.

Така бе създадена кинокартината «Без вина виновни» с Тарасова, Грибов, Ливанов.

За разлика от дореволюционния императорски театър, когато категорически се забраняваше на актьорите да се снимат в киното, Художественият театър не възразяваше против участието на негови актьори във филми. Изключения от това правило се правеха само когато на актьорите се предлагаше да се снимат във филми по висококачествени сценарии.

Актьорите на Художествения театър участвуват почти във всяка съветска кинокартина и все пак, колко малко ги привличаме за работа в нашите филми! Нямаше роля и сценарий написани за В. И. Качалов. За такава роля не може да се смята пролога към «Пътният лист на живота». Случаен епизод беше и неговата работа в «Белият орел». А Баронът във филма «Майстори на сцената» си остава само кинофигурация на бляскавия образ в пиесата «На дъното» на сцената на МХАТ.

Малко се снимаше и Л. Леонидов: Грозний в «Крилата на роба» и «Гоб-

А. Грибов в ролята на Шамаха (в ляво) и Ала Тарасова в ролята на Кучинина във филма «Без вина виновни».

сек... А големият актьор обичаше киното, и неговите изказвания за значението на системата на Сталинславски за киното, неговите забележки за логиката на поведението на актьора пред киноапарата, неговите остри критически мисли за несъвършенството на някои наши филми и сега заставят кинематографистите да се позамислят за много неща.

Известно е, какво огромно значение имаше творчеството на И. Москвин за утвърждаване на първостепенното значение на актьора в киното. Да си спомним неговия «Поликушка», Симеон Вирин в «Колежният регистратор», полицейският надзирател Очумелов в «Хамелеон» и още няколко други роли. И все пак Иван Михайлович се снима малко, а неговото заветно желание да играе в съвременното произведение силната личност на положителен герой, така и не можа да се осъществи.

Това, че големите актьори на МХАТ рядко участваха във филми, се обяснява с туй, че те като високотелни художници често се отназваха от предложението им роли.

Когато предложих на Михаил Михайлович Тарханов, с когото бях работил във филмите «Петър I» (Шереметев) и «Бура» (Дивият), ролята на Кутузов, той ми отговори след дълго размисляне:

— Разбира се, аз бих могъл да играя Кутузов и той би съответствувал на толстовия образ. Но това е още малко. Ще съответствува ли той на образа, който трябва да бъде във филм, създаващ се в дните на великата Отечествена война. Аз нямам тези физически сили. Кутузов е старец, но той е руски полководец, и в него има безкрайна сила. Съветвам ви да вземете Дикий.

Аз преегнах да го увещавам и дълбоко му благодарих за толкова ценния режисьорски подсказ, който стана за мен ключ в работата върху образа на Кутузов.

Алексей Денисович Дикий донесе в киното най-добрите традиции на МХАТ. Ние ги чувствахме на всяка стъпка в работата над Кутузов, гдето актьорът се стараеше да проникне дълбоко и се ориентира във външно противоречивите

черти на многостранния характер на великия полководец. Като сравняваше и отбираше необходимите черти, като проникваше в тяхната природа и намираще ярната им оценка, той се стремеше да постигне образа на Кутузов — гордостта на руската военна слава. Отказвайки се от съществуващите в театъра канонически примери, Дикий никога не спреша срещу историческата правда.

Всяка постъпка на актьора пред апарата беше действено изразяване на неговата мисъл. Като играеше Кутузов той играеше преди всичко полководец с огромна воля за победа.

В плътното единство на разнообразни вътрешни качества се яви пред зрителя цялостният и силен характер на Нахимов, човек с огромна култура на мисълта, изключителен темперамент и воля, с безстрашие и топлота.

От къде е Дикий? От МХАТ. От къде е Хиащитова? От МХАТ. От къде са Щукин, Державин? От мхатовската школа.

Не можеше да не стигне до МХАТ Боголюбов. Той стана негов актьор след «Великият гражданин», изигран пред киноапарата. Киното се оказа по-близо стъпало за МХАТ, отколкото театърът на представлението. Когато гледаше «Великият гражданин», зрителят забравяше за актьора. Пред него беше живият Сергей Миронович Киров.

Л. М. Леонидов казваше, че ако К. С. Сталинславски бе дошъл със своята система в киното, би видял, че никде, както в киното нейното приложение не дава такива бляскави резултати. И действително, когато си спомням Ливанов като Бочаров в «Депутатът от Балтика», Грибов във «Без вина виновни», Дорохин във «Волочаевски дни», когато при снимане на «Сталинградската битка» се обръщам към Станция и го наричам с името и презимето на Толбухин, когато често разбирам, че пред мен не е генералът от армията Захаров, а артистът Блининов, аз се убеждавам, че в киното с цялата му техника мхатовският актьор носи качествата на своята школа, които в нашето изкуство трябва да станат закон.

Алексей Дикий в ролята на полководца Кутузов във филма «Кутузов».

Сцена из съветския филм „Млада гвардия“.

Международен преглед

СССР

„Млада гвардия“ в Краснодар

От 11 октомври в цялата съветска страна се прожектира епохалният филм „Млада гвардия“. Навсякъде успехът на филма е надхвърлил всички предвиждания. Особено тържествена е била премиерата на филма в Краснодар, родиния град на героите-младогвардейци. На първото представление са присъствували всички роднини на героите на Съветския съюз Олег Кошевой, Иван Земнухов, Сергей Тюленин, Уляна Грамова и Люба Шевцова и семействата на другите младогвардейци. Присъствували също членовете на „Млада гвардия“ Радий Юркин, току-що дошъл в отпуск от съветската армия и Олга Ивавцова.

Кинификацията на Украйна

Работниците по кинификацията в Украйна в широко развитото социалистическото съревнование за реализиране петгодишния план в четири години, са постигнали значителни успехи. Годишният план е бил изпълнен на 4 септември четири месеци преди срока! Пуснати са в експлоатация 794 нови кина. До 5 декември — деня на Сталинската конституция ще бъдат пуснати още 450 кина.

Едва при съветската власт в западните области на Украйна се появили подвижни кина и започна откриването на постоянни кина. През последните години в селата от западните области са открити 250 колхозни постоянни кина, а подвижните кина достигнали на брой 500. В края на петилетката в селата на западните области ще има 1500 постоянни кина.

Много е подобро кинообслужването в цялата република. През месец август числото на зрителите се е увеличило с 1,000,000 в сравнение с месец юни.

Цветен филм „Песен за Волга“

В гр. Куйбишев е пристигнала и започнала работа една снимачна група от Московската киностудия за научно-популярни филми, която ще снима културния цветен филм „Песен за Волга“. Режисьори — Канлахчан и Моргеншерн; оператори — Калцатий и Пахомов.

Снимките ще се правят в Саратов, Сталинград и Астрахан.

Филми за рудничарите

За деня на рудничаря Киевската киностудия е пуснала киноочерка „Донецки рудничари“.

Режисьорът и операторът на филма са прекарали повече от месец в Донбас, като са запечатили на филмовата лента героичния труд на рудничарите. Представени са редица интересни моменти от работата, като заедно с показване на високата производствена техника е изобразен и устремът и волята за все по-високи постижения на героите на труда, които са дали обещание на великия Сталин да изпълнят петгодишния план в четири години.

Ето — орленоносният рудник „Димитров“ и първите работници: прославеният майстор в цикличната работа И. Бричко, най-добрият машинист на пробивните машини в целия Съветски съюз — Н. Решетняк, машинистката комсомолка Таня Мослякова. Ето комунистът Алекс. Тюренков, чиято бригада давала 669 тона въглища за една смяна.

Сцена из английския филм „Затвореният“.

Съревноваващият се с него Иван Валегура, от рудника „Червеният Октомври“ решава да надхвърли тая цифра. Той грижливо разработва своя проект и на 5 юли постига със своята бригада 1007 тона за една смяна! Десет дни по-късно, обаче, Александър Тюренков успява да произведе с бригадата си 1069 тона! Всички останали следват неотстъпно примера на първите работници. Рудникът „Димитров“ е дал десетки хиляди тона въглища над плана. Мнозина са изпълнили вече предсрочно петгодишния план.

Автор-режисьор на филма е М. Юдин; оператор — И. Кацман.

Ленинградската студия за кинохроника е завършила киноочерка „В. Сталиногорск“, посветен на рудничарите от Примосковский каменновъглен басейн.

Преди 20 години Сталиногорск не е съществувал на картата. Днес това е глям бялоустроен град, център на обширен въглищен басейн.

Филмът не съдържа епизоди в които да е изобразена работата на някоя бригада, но показвайки първите работници от различните миньорски специалности, той дава нагледна и ярка представа за всички процеси при добиване на каменните въглища. Освен това, разпирявайки рамките на своята тема, авторите на филма показват, че добитите от рудничарите въглища дават енергия на многобройните индустриални предприятия, електростанции и транспортни средства на столицата.

Автори на филма са: сценаристът — С. Гарин, режисьорът А. Минкин и режисьор-операторът — А. Богоров.

Чехословакия

Комитети за кинокултура

За създаване тясна връзка между чехословашките зрители и киноработници, ръководителите на кинематографията са решили да се създадат комитети за кинокултура, в които ще участвуват представители на просветните и културни институти, на Съюза на чешката младеж, профсъюзите и др. организации. Тези комитети ще се стараят да увеличават интереса към добрите кинокартини, ще устройват за зрителите обсъждания на филми и въпроси из областта на киноизкуството. Кинокомитетите ще дадат възможност на зрителите да оказват влияние при подбора и разпределението на филмите, които ще се прожектират.

Книга за мултипликационния филм

Едуард Хофман, режисьор при производствената група „Братя в трика“ работи върху книга за мултипликационния филм. Книгата ще се издаде от чехосло-

вашкото киноиздателство и ще бъде озаглавена „Да поговорим за мултипликационния филм“. Тя ще обяснява на читателя какво представлява от себе си мултипликационния филм и ще го запознава с работата върху тези филми от създаване на сюжета до завършване на готовата кинокартина. В книгата ще бъдат поместени сведения за хората, които работят в тази област.

Театър на киностудията

Пред вид на това, че Чехословашкият държавен филм възнамерява да произведе до края на петилетката много повече филми отколкото до сега, решено е да се създаде един актьорски колектив, който да бъде напълно в услуга на филмовото производство. Досегашната практика — да се използват при създаване на кинокартините ак-

и антифашистка пиеса на Карел Чапек „Белият недъг“. След нея ще бъде поставена съветската пиеса „Децата на Венера“, от С. А. Найденов.

Унгария

След освобождението в Унгария са били произведени следните филми:

„Учителката“, драма, с Ева Сърени, Пал Явор и Лили Берки. „Златният часовник“, драма, с Ева Сърени и Золтан Варкони. „Филмът разказва“, комедия. „Рене IV“, комедия, с Франциска Гал. „Някъде в Европа“, драма, с Артур Сомлай, Сузи Банки, Николаш Габор и др. „Песента на житните полета“, със Ж. Гюрбе и Алиса Спелай. „Леката муза“, комедия. „Пророкът на полята“, драма. „Обсалата на Бестерце“, историческа комедия по романа на Коломан

Изглежда, че тия протести ще бъдат чути и исканията за забраняване на филма — удовлетворени. Смята се, че премиерата на филма ще се състои в някоя друга европейска столица.

Главната роля във филма се изпълнява от известия артист, еврейин по произход, Ернст Дойч.

Урагвай

Въпреки усилията на американските филмови представления в Урагвай европейските филми се радват на все по-голям успех. Кинозалата „Либерти“, която е най-голяма в столицата Монтевидео е започнала да прожектира изключително френски филми. На добър успех се радват и другите европейски филми. Напоследък са били образувани две нови фирми за внос и разпространение на европейски филми.

имали по-жива дейност. Прожектираните филми в цялата страна са били посетени от 638,000 зрители — 20,400 души повече от второто тримесечие. Най-голям успех са имали съветските филми, и особено филмът „Учителката“ (режис. Марк Довски).

За пръв път в Албания е пуснато в работа полвижно кино. То ще представя филми в селища където няма кина и в трудови центрове.

Уредена е била с голям успех изложба на съветската кинематография. Били са открити нови кина, снабдени с киноапарати достъпени от СССР. През същото тримесечие са били устроени курсове за млади кинооператорски кадри.

Заснет е късометражен документален филм за младежката железопътна линия Дурацо — Тирана.

Сцена из унгарския филм „Обсалата на Бестерце“.

Из българския културен филм „Нови хора“.

тьори от драматичните театри не само е затруднявала работата на самите театри, но често е усложнявала работата по снимане на филмите, удължавала е сроковете и е увеличавала производствените разходи.

Основната група на такъв киноактьорски колектив е вече организирана. В нея участват повече от 60 драматически артисти между които са: Роберт Врхота и Милица Колофикова, изпълняващи главните роли във филма „Заграбената граница“, Отомар Корбеларж („Ян Рохач от Дубе“) и др. известни от филмите изпълнители. Броят на членовете от колектива ще се увеличи до края на петилетката на 300. Кинорежисьорите занапред ще подбират изпълнители за своите филми между участващите в киноактьорския колектив.

Колективът ще дава редовно театрални представления, като репертоарът му ще бъде изключително от славянски автори. Директор на театър е Богуси Стейскал, бивш художествен ръководител на пражките драматически театри. Първата постановка ще бъде антивоенната

Микпат. „Есенен вятър“, по романа на Зигмунд Морис. Режисьор Бела Балаш. „Огънят“, съвременна социална драма.

*

300 нови кинозали за нормални филми и 2,000 кинозали на тесни филми се предвиждат в новия план за кинематографната индустрия на унгарското правителство. Тези кинозали ще бъдат построени през следващите три години и ще направят Унгария една от страните с най-голям брой кинозали за нормални и тесни филми в света — пропорционално на нейното население.

Австрия

Големият австрийски кинорежисьор Г. В. Пабст е завършил филма „Процест“. Това е филм против антисемитизма. Още преди да бъде завършена кинокартината, против нея се създадо лошо настроение. Направени са били внушения да се изостави работата. След завършването на филма някои обществени среди с антисемитски настроения са протестирали и искали той да не бъде пуснат на екрана.

Италия

Италианската фирма „Гранди филм сторичи“ е започнала производството на една серия музикални филми. Първите кинокартини, които ще бъдат снети са: „Джузепе Верди“, „Сънят на Бътерфлай“, „Обичай ме, Алфредо“, „Манон“, „Риголето“. Режисьор на филмите ще бъде Кармине Галоне, известен със своите досегашни музикални филми: „Каста Дива“, „Пеешият град“, „Целият Рим трепереше пред него“.

Първършени са следните кинокартини: „Престъпление и наказание“, „Такси № 13“ и „Двете сирачета“. И трите кинокартини са снети от една итало-френска труп, ръководена от италианския режисьор Марио Матоли и изпълнители: Леонардо Кортезе, Роландо Лупи, Вера Карми, Жанет Леклер, Марсел Еран, Анри Кассет и др.

Албания

В най-малката балканска страна при новата народно-демократична власт киното започва да се развива.

През третото тримесечие на тази година албанските кина са

съветски режисьори и кинооператори, подпомогнати от албанските киноработници, са заснели документалния филм „Нова Албания“. Филмът е посветен на албанската национална борба за независимост и изграждане на новия живот в свободната вече земя, която сега принадлежи на народа.

Кинокартината започва с изгледи от страната, след което следват кадри, показващи възникването на съпротивата през време на германската окупация, партизанската война, образуването на реловната армия и победата на албанския народ. Във филма е показано освен това и сегашното състояние, в което се намира страната: усиленото строителство (построяването на ж. п. линии, на голямата фабрика в Корча, на текстилните заводи в Тирана и др.) и големия обществено-културен и здравен напредък: широка мрежа от училища, културни учреждения, болници, родилни домове и други институти, които по-рано не са съществували и нямаше да съществуват и сега, ако народът не бе взел в свои ръце управлението на страната.

Советските млади хора

Няма нужда да се разказва съдържанието на филма »Млада гвардия«. Историята на борбата на героичните краснодонски младежи е известна на милиони: това е живот пълен с горение и решителност, и смърт — апотеоз на живота, духовен връх, на който се изкачиха героите на »Млада гвардия« и от височината на който ние виждаме тяхното безсмъртие. Никой от тях, чиято памет и слава са вечни, не беше нещо изключително, а напротив всички те бяха образ и огледало на душата на съветската младеж. Възпитани от партията и борещи се под нейното ръководство, орлетата се превърнаха в орли. До последния си дъх те живяха с победата, която виждаха и усещаха, която стоеше зад гърба им. Поведението на бъдещите младогвардейци бе преопределено от тяхното комунистическо възпитание. Те не можеха да бездействуват, да водят животинско съществуване, да бъдат робин на немските господари. »Аз реших, че не е възможно да се живее така...« — четем в стиховете на Олег Кошевой. »Не, с това не бива да се помирим«, — е говорил Сергей Тюленин.

През петте месеца на съществуването на »Младата гвардия« полицейските агенти, гестаповците, бяха обезсилени, младогвардейците обесиха предателя Игнат Фомин, те украсиха Краснодар с червени знамена в чест на 25-годишнината на Октомври, те подпалиха робовладелческата немска борса, те разлепваха съобщенията на Совинформбюро... Те извършиха диверсии освобождаваха военнопленници.

Всичко това ние знаем от вестниците и брошурите. За всичко това е написано и в романа на А. Фадеев »Млада гвардия«, който стана една от най-популярните и любими книги на народа.

Но филмът не е просто повторение на известното. И не само за-

От С. Трезуб

щото той позволява да се видят нагледно образите на младогвардейците, но и защото Сергей Герасимов, сценарист и режисьор на филма »Млада гвардия«, който не може да избегне сериозни грешки в първия вариант на филма, когато строго се придържаше в линията на романа, сега допълни материал на произведението.

Реалната действителност помогна да се поправи книгата. В романа не бе показана организиращата и ръководна роля на партията в борбата на съветските хора против хитлеристките завоеватели. Също така не бе предадена достатъчно ярко и убедително героичната борба на съветската армия, разгромяваща фашистките гълъци. В невярна светлина бе представена картината на евакуацията на индустрията и мирното население.

На тези твърде важни грешки обърна внимание на времето си нашият партийен печат. Той правилно подчерта, че драматизацията и филмът не трябва да бъдат просто копие на романа.

Недопустимо е да се пренасят механически на сцената и на екрана епизоди от книгата. Драматизацията, кинокартината, които взимат за основа материала на книгата трябва да станат самостоятелни произведения, при тях трябва да бъде взета предвид природата на изкуствата, в които се пренася литературният материал.

Принципалната и дълбока критика на »Млада гвардия« беше колкото справедлива, толкова и благотворна. Убедително доказателство за това е филмът »Млада гвардия«, който сега се проектира по екраните на страната и който справедливо може да бъде наречен партийен филм.

Неговата тема е същата, както и на романа на А. Фадеев »Млада гвардия«. И действащите лица и постъпките са същите. Филмът започва с панорама на донецката степ. Отдалече по склона надолу бягат две момичета. Те тичат към своите приятели и в шумна група се носят по-нататък от хълма към реката, където Валя Филатова забжда на Уля Громова лилия. Между момичетата ние узнаваме Клавя Ковалева, Нина Иванцова, Вирикова...

Но в трактовката на темата, това, което е отбрано и отхвърлено, което е изтъкнато и отстранено, в образите и картините, които са пресъздадени в играта на светлината и сянката, буквално във всичко ние чувстваме своеобразието на художника, който е успял по нов начин да прочете произведението.

Работата над двете серии на филма се продължаваше около година и половина. Една трета от това време снимачната група прекара в Краснодар. Краснодар много подказа и уточни, много задълбочи. Животът поправи книгата, обърна нашето внимание на нейните недостатъци и слабости. Неотдавна (на 30 септември) в »Комсомолска Правда« бе напечатана статията »Новото за героите на Краснодар«, и ние узнахме как в действителност комунистите са ръководили дейността на »Младата гвардия«. Животът, който творческият колектив на »Млада гвардия« бе изучил и опознал, стана извор на сили за филма. Този живот откри пред режисьора и артистите такива възможности, за които беше трудно да се досетят.

Историческият патос на »Млада гвардия«, безсмъртието на нейния подвиг — са патос и безсмъртие на този обикновен съветски човек, възпитан от партията на Ленин—Сталин, който стана герой на на-

шето време, човек със »световно име«, необикновена и удивителна личност. В доклада, посветен на 30-годишнината на великата Октомврийска социалистическа революция, др. Молотов каза:

»Трябва да се признае, че най-важното завоевание на нашата революция се явява новият духовен облик и идейното израстване на хората като съветски патриоти. Това се отнася до всички съветски на-роди, както до града, така и до селото, както до хората на физическия труд, така и до хората на умствения труд. В това се състои, действително, най-големият успех на Октомврийската революция, който има световно-историческо значение.«

Нашите хора не си приличат по количеството на знанията, по характер, навици, вкусове, способности, лични стремежи. Те различно се проявяват в труда, в живота. Многообразни са техните национални особености, неповторими са техните индивидуалности. Но, както беше казал Владимир Маяковский:

»... главното в нас, — и това с нищо не може да се закрие, — главното в нас, това е нашата Страна на съветите, съветската воля, съветското знаме, съветското слънце.

На основата на такава общност израсна и укрепна морално-политическото единство на съветския народ, разви се животворният съветски патриотизъм култивиран от болшевишката партия. Тия сили станаха движещи сили на нашия обществен строй. Героизмът на съветския човек е проява на тези именни сили, които окриляха милионите. Не в индивидуалните, изключителни, извънредни особености на дадена личност трябва да се търси разгадката на героичното поведение на нашите хора, а в тази всеобща социалистическа закономерност, която превръща обикновения съветски човек в стопанин, строител и борец, готов на всякакъв подвиг за славата на социалистическата родина.

Прав беше А. Фадеев, когато в писмото за своя роман твърдеше:

»...В това, че простите съветски деца на простите съветски майки се оказаха способни на такова самопожертвуване, е свидетелство за огромната жизненост и справедливост на нашия съветски строй... Примерът на младогвардейците показва, че на героични постъпки са способни твърде прости и твърде млади хора, ако те в обикновеното, така наречено делнично време са възпитавани в духа на преданост и любов към своя народ и държавата и са приучени към организация и дисциплина.«

Именно тази философия на героизма утвърждават на дело съветските хора. Добре е, че във фил-

ма »Млада гвардия« всички герои са еднакво големи (има предвид не тяхната актьорска игра, а човешката им същност, еднаквата им готовност да се борят с врага). В това е великата правда на нашия живот. Тя бе и си остава непостижима тайна за нашите врагове.

В послесловието към »Повест за истинския човек« Б. Полевой припомня едно от заседанията на Международния военен съд в Нюрнберг. На привършване бил разпитан на Херман Гьоринг. Него го чакала бесилка. Без желание, през зъби, разказвал той на съда, как в битките из необятните простори на Съветския съюз, под ударите на съветската армия се рушила гигантската армия на фашизма, непознаваща до тогава поражение. Оправдавайки се, Гьоринг вдигнал към небето своите замъглени сини очи: такава била волята на провидението.

Признавате ли, че като нападнахте предателски Съветския съюз, вследствие на което Германия се оказа разгромена, вие извършихте най-голямото престъпление, — го запитал съветският обвинител Руденко.

— Това не е престъпление, това е съдбоносна грешка, — глухо отвърнал Гьоринг. — Аз мога да призная само, че постъпихме необмислено, защото, както се изясни в хода на войната, ние много не сме знаели, а за много не сме могли и да подозираме. Най-главното, ние не познавахме и не разбрахме съветските руснаци, — огорчаваше се Гьоринг. — Те бяха и ще си останат загадка. Никоя агентура, дори и най-добрата, не може да разкрие истинския военен потенциал на Съветите. Аз говоря не за числото на топовете, самолетите и танковете. Това ние приближително знаехме. Говоря не за силата и гъвкавостта на индустрията. Аз говоря за хората...

Съветският човек се оказа непостижим, неразгадаем за врага, могъща непобедима и всепобеждаваща сила, която разруши всички злодейски планове на хитлеровците и спаси световната цивилизация от фашисткото варварство.

Кинокартината »Млада гвардия«, посветена на славната 30-годишнина на Комсомола, е значителна с това, че в нея е показан в целия му ръст съветският човек, бащите и децата, обединени с една велика цел, с един велик смисъл на живота.

Този велик смисъл на живота е в идеята на комунизма, вдъхновил героите на »Млада гвардия«. Големите идеи раждат големи хора, дребните — дребни. Колкото човек е по-идеен, толкова е по-правдив и колкото е по-безидеен, толкова е по-безправдив. Филмът показва това с огромна сила. В кръгавото облъскване на двата свята, на двете цели, възтържествува Човекът. Той победи човекоподобните.

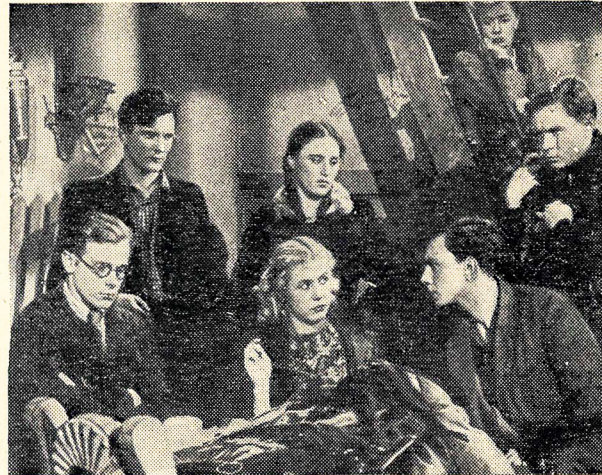
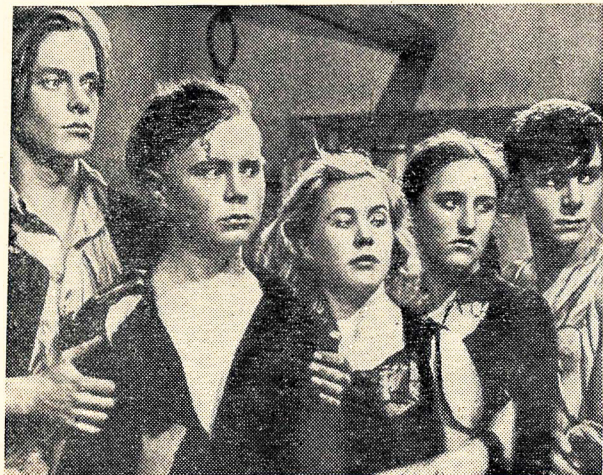
Съветският човек — герой на »Млада гвардия«, е лице абсолютно историческо, взето във времето, прикрепено към определено място, обусловено от реално извър-

шени постъпки. Но той живее и в нашето минало и в нашето сегашно и в нашето бъдеще, защото тези три действителности са свързани помежду си, едната поражда другата, и едното поколение съветски хора продължава другото.

Максим Горки обръщаше вниманието на съветските писатели върху това, че много от тях познават действителността само в две измерения — в миналото и в сегашното — и не я виждат в третото измерение — в бъдещето. Без проникване в тази действителност на бъдещето, без тя да се взема предвид, говореше той, не може да се разбере що е метод на социалистическия реализъм, като творчески метод на съветското изкуство. »Млада гвардия« е произведение на социалистическия реализъм, на този реализъм, който е заложен в самата действителност, подсказан от самия живот. Да покаже действителността в нейната реалност, в нейното социалистическо качество и движение може само художник със социалистически мироглед. Творческият колектив на »Млада гвардия« пресъздаде правдата на живота, намери верен ключ за нея, видя я с очите на комунистите.

В книгата за отзиви при краснодонския музей »Млада гвардия« се пази вписване, направено с ръката на една съветска жена-майка. »Аз дойдох с моя син пионер в Донбас от далечните граници на Далечния изток. Най-напред ние посетихме града Краснодар, където са живели и извършили героични подвиги младогвардейците. Искани се и аз да възпитам своя син такъв, каквито са били Олег Кошевой, Ваня Земнухов и другите младогвардейци.«

Жената е изразила най-заветното. Не може да има съмнение в това, че като видят филма »Млада гвардия« нови милиони съветски хора мислено ще повторят думите на тази съветска майка.

„Млада гвардия“

ОТ СЕРГЕЙ ГЕРАСИМОВ, режисьор на филма „Млада гвардия“

Романът на Фадеев след първото прочитане ни увлече с огромната сила и страст, с която е запечатана в него историята на борбата на младите красnodонци, показали на целия свят, каква забележителна смяна е отгледала болшевишката партия.

Най-добрите страници на романа, посветени на младогвардейците, рисуват главните събития на красnodонската епопея, разкриват духовния свят на възпитаниците на светската страна, представители на новото поколение борци за комунизъм.

Работата по екранизацията на романа започна още в 1946 година с малки откъслени от първите напечатани глави на романа.

Актьорите, които зрителят вижда сега на екрана, тогава бяха още студенти от третия курс на режисьорския и актьорски факултет в Института за кинематография, обединени в една учебно-творческа студия. Младешта, която дойде тогава в института, сама бе участвувала в историческата борба за свобода и независимост на нашата родина, за високите идеали на комунизма.

Преди да започнем снимките, ние направихме много репетиции, в резултат на които в »Театъра на киноактьора« бе показан спектакълът »Млада гвардия«. Освен студентите от Института за кинематография, в този спектакъл взеха участие повече от 50 актьори от театъра, които по-късно участваха във филма. Когато в процеса на учебната и репетиционна работа бяха намерени и установени контурите на бъдещия филм, ние с целия колектив отидохме в Краснодар, да снимаме първата серия на филма.

Следвайки точно романа, ние не си давахме сметка за това, че произведението на А. Фадеев, написано с истинско вдъхновение и голямо литературно майсторство, не е лишено все пак от крупни идейни и художествени недостатъци.

Романът греши в това, че в него е намерила отражение само една част от дейността на нелегалните организации в Донбас, показана е борбата на група комсомолци, действащи откъснати и по лично разбиране. В същност борбата на младежите, останали в тил на немците, е била ръководена от опитни комунистични конспиратори.

След като романът и неговите многобройни драматизации, а също и първият вариант на филма бяха подложени на сериозна партийна критика, целият наш колектив трябваше много да премисли,

за да покаже по-пълно и вярно в новия вариант на филма цялата сила на болшевишкото партийно ръководство на партизанското движение в Донбас по време на фашистката окупация.

За да намери дейността на младогвардейците по-точно място в общата история на партизанското движение в Донбас, наложи се при преработването на сценария да се изменят донякъде сюжетните линии и свързки в романа.

За написването на нови сцени ние широко използвахме обширния исторически материал за ворошиловградските и красnodонски нелегални организации.

Най-напред в сценария бе значително увеличена и развита ролята на секретаря на нелегалния областен комитет на партията — др. Проценко.

Сега един от главните герои във филма се явява Проценко. Неговата дейност започва в момента на евакуацията. И зрителите виждат, как, ръководейки евакуацията, Проценко заедно с това организира и бъдещата болшевишка нелегална група. Във филма между хората, които областният комитет оставя за нелегална работа в Краснодар, се оказва и Люба Шевцова. Първият ѝ разговор с Проценко е в същност и началото на организирането на »Млада гвардия«.

В образа на Проценко, ние искахме да изразим най-добрите черти на болшевишкия ръководител, комунист-организатор, способен да възглави сложната, опасна и самоотвержена борба на партизаните във фашисткия тил. В Проценко ние виждахме човек от сталинското поко-

ление, пълен с решителност и воля, тънък познавач на хората, човек с твърди убеждения и огромна закаленост на духа.

За изпълнение на тази роля бе поканен артистът В. Хохряков, който успя да осъзнае дълбоко поставените пред него творчески задачи и да намери за своя герой живи бои, тънки подробности, почерпени от актьора-комунист от наблюденията му в живота.

При работата над филма ние отдавахме огромно значение на правилния подбор на хората. В актьорите ние търсехме и възпитавахме не само изпълнителите на роли, а създатели на художествени образи, убедени и страстни пропагандисти, които активно се вмесват в живота.

В романа на Фадеев особено привличаше това, че нашите млади съвременници са показани като дълбоко и самостоятелно мислещи революционери, които съзнателно се противопоставят на реакцията и жестокостта на хитлеровците. Към своя велик подвиг младежта вървеше с непреодолима увереност в историческата правда на делото, за което се бореше.

Между спомените от живота на младите артисти-студенти във ВГИК, участващи във филма, имаше много факти, подобни на епизодите от живота на младогвардейците. Така, например, изпълнителката на ролята на Уляна Громова — студентката Н. Мордюкова, сама е изпитала тежестта на немската окупация и заедно със своята майка е участвувала

В Краснодар, в двора на Тюленени. Среца на р. б. тниците от снимачния колектив на филма „Млада гвардия“ с близките на красnodонските герои. 1. Главният оператор на филма — В. Рапопорт. 2. Актьорът Л. Фрнин — изпълнител на ролята на бащата на Тюленени. 3. Бащата на Тюленени. 4. С. Гурзо — изпълнител на ролята на Сергей Тюленени. 5. Режисьорът на филма — С. Герасимов. 6. Елена Кошова. 7. Коростилев — чичо Коля. 8. Жена му Марина. 9. Помощник-режисьорът Е. Волк. 10. Надя Тюленина. 11. Директорът на кинокабината — Я. Светозаров с племенницата на Тюленени. 12. Н. Мордюкова — изпълнителка на ролята на Уляна Громова. 13. В. Иванов — изпълнител на ролята на Олег Кошевой. 14. Л. Шагалова — изпълнителка на ролята на В. Борц. 15. Фекла Тюленина.

ла активно в партизанското движение в Кубан.

Ролята на Олег Кошевой във филма се играе от В. Иванов. Шестнадесетгодишен Вова Иванов заминал на фронта, воювал три години, бил комсомолски организатор на баталиона. В института той е дошъл, макар и млад, с голям опит от живота и войната. Такъв е бил жизненият път на Сергей Грузо — изпълнител на ролята на Серьожа Тюленин. И той заминал шестнадесетгодишен юноша да брани родината, прекарал три години на фронта, участвувал в много бойни операции. . .

Създателите на филма почувствуваха в тази младеж духовните и идейни съвременници на младогвардейците. Трогателно беше да се види, как тези млади хора бяха приемани в Краснодар от бащите и майките на загиналите герои. Те настаняха артистите в своите домове, обкръжиха ги с родителска нежност и ласки, наричаха ги с имената на своите деца.

Трябваше да се чуе колко чувства влагаше старият Тюленин в думата »синко«, когато се обръщаше към Серьожа Грузо. Елена Кошевая и бабата така са канили и гощавали В. Иванов, че ние просто се колебаехме дали да пускаме младия актьор да ходи там, защото той бе надобелал по време на престояването в семейство Кошевой. Между роднините и приятелите на младогвардейците и снмачния колектив се установи сърдечна дружба.

Първите снимки в Краснодар предизвикаха жив интерес всред цялото население и събраха много зрители. А след няколко дни повечето зрители станаха вече активни участници в създаването на филма. Те се спираха в много масови сцени, а също доста помогнаха със своите съвети и лични спомени.

Запознаването със живота на краснодонци, с трудовите миньорски традиции ни помогна да видим по-дълбоко скъпоценните черти на новия съветски човек — горещ патриот и страстен строител на комунистическото общество.

Ние обикнахме Краснодар, неговия скромнен, трогателен пейзаж, описан прекрасно в романа на Фадеев. Целият наш колектив стана патриот на този малък град, дал на съветския народ плеада млади герои.

Сега, когато работата е завършена, иска ми се още веднъж да благодаря от сърце на Ворошиловградския областен комитет на партията и краснодонските партийни и съветски организации, които гледаха на снимането на филма като на част от своята собствена работа и нипомагаха всекидневно и във всичко.

»Млада гвардия« е голям двусериен филм, който ние нарекохме »кинороман в две части«. Това не е случайна подзаглавие, а съзнателно утвърждаване на определен жанр, който има право на съществуване в киноизкуството.

Признаци на този жанр — киноромана — ние виждаме не само в размерите на произведението, но и в стила на излагане на материала, в начина на актьорската игра, в принципите на режисурата, монтажа, музикалното оформяване.

Струва ни се, че не може да се отминат с мълчание всички тези обстоя-

ОГРОМНИЯТ УСПЕХ НА ФИЛМА „МЛАДА ГВАРДИЯ“ В СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗ

Съветското киноизкуство поднесе на прекрасната съветска младеж достоен подарък със своя филм »Млада гвардия« по случай 30-годишнината на ленинско-сталинския Комсомол.

Безсмъртният героичен подвиг на младите съветски патриоти от Краснодар е пресъздаден художествено в тази кинокартина. Надали има по-хубав филм, в който така реалистично да е отразена предаността на съветските хора към родината и водача на Съюза на съветските социалистически републики — великия Сталин. Ето защо и интересът към филма е бил извънредно голям.

Още първото известие, че двете серии са пуснати в по 1,500 копия, предизвикало необикновен интерес във всички среди на Съветския съюз. С нетърпение бил дочакан денят на тържествените представления.

Сцена от филма »Млада гвардия«. В ляво — актьорът В. Хохряков в ролата на секретаря на областния комитет на партията.

телства, които сформираха съзнанието на младогвардейците и тяхната воля за борба, които ги подготвиха за подвиг. За това експозицията на филма е снимана доста подробно и цялата кинокартина е направена в повествователна форма.

Музиката на филма е написана от композитора Д. Шостакович. Тя превъзходно изразява разнообразните чувства на героите на киноромана: и любов, и омраза, и мечта за подвиг, и възторг от борбата, и проста юношеска нежност към природата, към майката, към приятелите. Тази мелодична, задушевна, реалистична музика е голям успех на композитора Шостакович.

Постановката на филма »Млада гвардия« е завършена. За цялата група млади кинематографисти този филм се явява дипломна работа, първи творчески изпит. Но това е само началото на пътя. Искане ми се, като педагог, да пожелае на тази младеж да пази своето в своята памет, благородните и светли образи на младогвардейците и в по-нататъшния обществен и творчески живот да следват високия пример на героите на Краснодар.

На 11 октомври т. г. из цялата страна, във всички кинотеатри на съветските републики е бил тържествено прожектиран филмът »Млада гвардия« и то само първа серия. Освен в големите кинозали филмът е бил прожектиран и във всички клубове на културата.

Голям празник на съветската младеж е бил 11 октомври в столицата Москва. Първата серия от филма е имала неопируем успех. Прожекцията на филма е станала едновременно в 20 от най-големите кинотеатри и на осем екрана в големите домове на културата и в клубовете на младежта. Само в първия ден този филм, възкресяващ на екрана безсмъртния подвиг на младите краснодонски герои, е бил гледан от 175,000 московски граждани и младежи с огромен интерес. В Москва само в първите четири дни са гледали филма повече от 600,000 московски младежи, девойки и граждани. Във всички кинотеатри билетите са били предварително продадени до 24 октомври. Най-голям интерес са проявили младежите.

Представленията са почвали рано сутринта за младежта и са завършвали късно след полунощ за гражданството. В кинотеатрите били проведени специални беседи и изложби за »Млада гвардия«.

И: всички московски кинотеатри са били разпространени 50,000 либета, 100,000 хвърчащи листчета и 10,000 специални илюстрирани карти, посветени на филма »Млада гвардия«. По стени са били сложени специални фотомонтажи, а из града в големите витрини и по важните кръстопътища са били поставени 12,000 плакати.

На московския областен кинофестивал, посветен на 30-годишнината на Комсомола, филмът е бил представен в 55 кинотеатра и клубове и в 30 други колхозни театри.

На 25 октомври е започнала втората серия от същия филм при още по-голям интерес и посещение.

В Ленинград на 11 октомври в 37 кинотеатра и клубове е започнало представянето на филма. Ленинградци с голям интерес са посрещнали »Млада гвардия«. Заводи, фабрики, институти, учреждения и други обществени организации уредили колективно гледане на филма. В кинотеатрите са били открити изложби, посветени на Комсомола и краснодонските герои. На 11 октомври в Ленинград са гледали филма 130,000 души.

Във Ворошиловград на този ден хиляди комсомолци, учащи се от средните и други учебни заведения са гледали филма. До 15 октомври всяка сутрин са гледали филма младежите, а вечер трудещите се от предприятията и учрежденията. Поради големият наплив от зрители са били уредени извънредни кинопредставления.

В Одеса пускането филма на екрана е намерило най-жив отзвук във всички среди. В кинотеатрите постъпили 60,000 искания за колективни посещения.

(Продължава на стр. 12)

Звукът "трансформира" киното от *изобразително изкуство*, каквото бе то през немия си период, в своеобразен литературен за естел. Тонфилмът насочи интереса в кинокартината главно към нейната литературна стойност. Специфичната киноизразителност постепенно обелва и киното скоро доби вид едва ли не само на някакъв машинен способ за регистриране на мисли, събития и факти. Стигна се до там, че днешната звукова картина повечето пъти се "чете" като роман, вместо да се "гледа" като самобитно произведение на едно автономно изкуство. Бавно, но сигурно, звуковото кино се преобразяваше в епигон на литературата или театъра.

За щастие, бързото нахлуване на цвета в киното ни носи едно ободрително обещание: да възвърне неговата изобразителна сила, като отново засили зрительния момент. Няма спор, че черно-белите звукови картини се помнят предимно по сюжетното или тематическото си съдържание, докато цветните пък оставят по-дълбоки следи в съзнанието преди всичко с колористичните предмети, които се запомнят по-добре, защото са зрительни. Така цветът отново ще приближи киното до изобразителните изкуства, като използва техния многовековен опит и като им предложи своите по-богати изразителни възможности.

Но цветното кино дойде заедно с една невиджана досега изобразителна новост: *чрез него цветовете заживяха и във време*. Срещу това обаче, то ни противопостави и своите големи слабости: върху екрана цветовете добиват по-голяма *локалност* (преобладание на един определен цвят), отколкото същите имат в природата. Вън от това при бързите темпове, при панорамните снимки и снимките с камера в движение, цветовете често се сляват в неразбираеми петна пред очите на зрителя, само защото цветните потоци не успяват в бързината да предизвикат съответната реакция в нашето съзнание.

Основната причина на тези слабости се корени в несъвършенството на механичния трицветен принцип, по който тук се образуват цветовете и нюансите, и в немошната на този принцип да отрази засега цялата сложност на колористичните градации в природата. Същият още не е в състояние да предаде най-фините проявления на въздушното було (леката омара) в природата, което по недостигнат начин омекотява и съгласува естествените цветове помежду им. В днешния си несъвършен вид цветното кино ни дава само някакво *условно и изопачено възпроизвеждане на действителността*. Поради големия *цветен контраст и цветна наситеност*, действителността в днешните цветни кинокартини е също тъй сладникава и изопачена, както и в картините на някои наши живописци, които рисуват увехтели и потъмнели от вековете старинни постройките в Трояна, Банско и др. с такава колюритна преснота и кресливост, като че ли току-що са излезли из под ръката на някогашния майстор-строител.

Очевидно е, че от гледище на тези основни недостатъци, засега цветното кино още не е годно за същинско и пълно художествено-реалистично пресъздаване на колоритната истина, на жизнената правда в цветовете.

Липсата на възможност за преодоляване тези трудности по механичен начин днес поставя на преден план и друга проблема: *предимно мерното търсене на живописно единство в цветното многообразие на всички*

елементи, които се включват в композицията на един кадър.

В тази насока заслужава да се отбележи една значителна заслуга на Българския фотоклуб. Само една година след появянето на пазара на цветната емулсия *Азфакolor* (1937 г.), която от 1941 г. става и най-разпространеният способ за цветна кинематография, Българският фотоклуб предприе системни експериментални изследвания за борба с горните недостатъци. Нашите изследователски работи още през 1938 г. ни доведоха по самостоятелен път до съществени констатации, които *доста по-късно* бяха установени и от изследванията в отечеството на самия Азфакolor. Многобройните опити на наши членове показаха по несъвременен начин, че големият колоритен контраст и пестротата в сниманите обстановки безусловно трябва да се избягва. Подборът следва да се насочи само към такива *тонални съчетания*, в които отделните цветове като че ли се разтварят в едно *колористично цяло*. Стремжът трябва да бъде: да се стига винаги до *колористична стойка* и да се избягва крещящата и безвкусна пестротата. Тук обаче са потребни и грижи за *правилната дозировка* на цветните съчетания, за да се предпазим от *цветна глухота* или *еднообразие*. И като общ краен извод: *не цветът, а тонът трябва да определя колоритната структура на всяка цветна снимка*.

До изработването на собствени стилови и естетически начала, влиянието и дори заимстването от цветната живопис дълго време ще бъде неизбежно за новата цветна кинотехника, защото горните проблеми са били такива и на цветната живопис, която от векове е натрупала голям опит в това отношение.

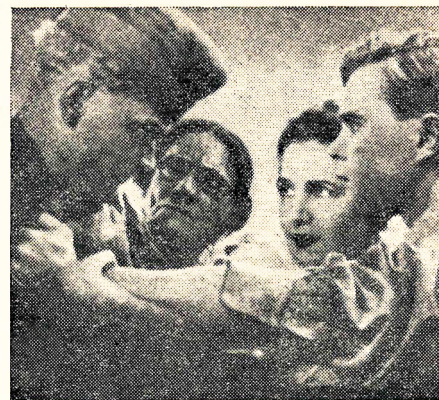
Наблюденията показват, че светлината просветлява цветовете в киното и засилва тяхното *драматично въздействие върху околото*, което винаги е по-мощно от това на черно-бялата картина. От тук възниква една нова проблема, която не съществува за живописца: зависимостта на силата и наситеността на цветовете от светлинната яркост.

Силната светлина увеличава контраста и изопачаването на цветовете. Поради това цветните снимки през мрачно време (слаба светлина) дават по-добри резултати, защото при слабата светлина се отчитат повече колоритнотонални стойности. Освен това в безслънчеви дни, към чисто ярките цветове се присъединява и известно количество сив цвят, който убива цветния контраст и създава по-голяма цветна мекота.

В днешната цветна кинематография най-лошо се предава *цветът на човешкото лице*, чийто верен тон зависи всецяло от въздействието и съпоставката му с околната среда или фон. Най-често човешките лица се предават в неприятен, керемидено-черен цвят.

Същинската творческа работа в цветната кинематография и фотография изисква сътрудници с висока обща и художествена култура и специална подготовка. Едва наистина тежка задача се слага днес пред режисьорите на цветните кинокартини: *да се научат преди всичко да мислят с хармонично съчетани и правилно построени цветни образи*. Днешната кинодраматургия скоро ще се замести от цветната кинодраматургия, която те трябва да овладее съвършено.

От една страна, липсата все още на правилна ориентированост в цветната кинотехника, от друга, своеобразната *зрительна*

Из филма „Млада гвардия“. От ляво на дясно: Карасев (ординарецът на немския генерал), Е. Ануфриева (бабата), Т. Макарова (Елена Кошова) и В. Иванов (Олег Кошовой).

Огромният успех на филма „Млада гвардия“ в Съветския съюз

(Продължение от стр. 11)

В Куйбишев интересът е бил също така повишен. Кинотеатрите, клубовете и дворците на културата са били препълнени. Само в първите три дни филмът е бил гледан от повече от 60,000 души младежи и граждани.

В Рига филмът е бил проектиран в 10 кинотеатра. Билетите са били продадени от преди цяла седмица. Стотици хиляди зрители са гледали филма във Владивосток, Свердловск, Сталино, Харков, Львов, Калуга, Хабаровск и други градове само в един ден. До днес милиони младежи и граждани на Съветския съюз с възторг са ръкопляскали на героите от краснодонската епопея.

Отбелязвайки в едри шрихи огромния интерес на съветските хора към филма »Млада гвардия« и успеха му из цялата страна, ние с особено нетърпение очакваме това прекрасно творение на съветското киноизкуство и вярваме, че нашата младеж ще прояви също така особено внимание и ще мобилизира всички свои сили за масовото посещение на »Млада гвардия«. Нашата кинопублика ще има възможност да види още една голяма творба на ненадминатото съветско киноизкуство.

Люб. Михайлов

натрапчивост на цвета, която се валага неостражимо на човешкото око, през днешния преходен период очертават една съвсем реална опасност — *цветния натурализъм*, към който са склонни всички начинаещи, у които липсва развит колористичен и художествен усет.

Ще мине доста време докато се съзладат достатъчно кадри от режисьори-колористи. Всички днешни кинотворци, които не успеят да се приспособят към новите изисквания на цветната техника, ще бъдат изместени по неизбежност от новите специалисти, тъй както някога хората на звуковата техника пратиха в забвението много от светилата на немия филм. Такъв е неумолимият закон на развитието!

Георги Ст. Георгиев

»ПОХОДЪТ НА ВОРОШИЛОВ«

Това става през незабравимите дни на Великата Октомврийска социалистическа революция и на последвалата я гражданска война; когато под водачеството на безсмъртния Ленин, въстаниците руски работници и селяни смъгнаха властта на капитализма и установиха върху една шеста част от земното кълбо, за първи път в историята на човечеството, съветската власт; когато зашеметените от първия удар императорски лакеи-капиталисти, чифликчи и продажни офицери с подкрепата на нахълталите чужди интервенти, правят отчаяни опити да върнат колелото на историята. Отбраната на Царицин — епопея на военна мъдрост и гениална стратегия, революционна упоритост и безпримерна жертвоготовност и героизъм. Царицин — градът герой, който тогава през бурните дни на 1918 година спаси младата съветска власт, отбивайки пристъпите на врага, където 15 години по-късно се постави началото на края «на страшната германско-фашистка военна машина. Царицин — Сталинград, едно име свързано с две важни дати в историята на първата в света социалистическа държава, свързано с името на великия Сталин. Отбраната на Царицин, за които Алексей Толстой написва знаменитото си произведение «Хлеб».

Младата съветска власт се брани от нахълталите интервенти. Царицин — древният руски град на брега на Волга трябва да бъде удържан на всяка цена. За там с 300 хилядна войска тръгва Ворошилов. Но големият мост на Дон е разрушен. Специалистите инженери платят сценарно глави. За възстановяването му ще са необходими месеци. Но революцията трябва да победи! Изпреки всичко, за кратко време мостът е възстановен. Нищо не е в състояние да сломи волята за борба и победа на възправилите се народ.

»Походът на Ворошилов« е първата част на двусериен филм »Отбраната на Царицин«, създаден преди повече от десет години от известните съветски кинотворци, братя Василеви. И поради това на филма не липсват слабости. Все пак кинокартината »Походът на Ворошилов« дава явна представа за онова велико време. Хубаво са предадени от една страна себострицанието и благородството на хората от народа, на революционизираните народни маси и от друга — жестокостта на нахълталите интервенти и подлостта и безскрупулността на белогвардейските бандити. Има редица силно възбуждащи сцени, които рисуват и дълбоката мъдрост и прозорливост и преданост към делата на народа и революцията на народните водачи Сталин и Ворошилов. Застъпниците на отделните роли са се справили добре със задачите си, като особено постижение отбелязва М. Геловани в ролята на Сталин. Тук е също известен М. Жаров в ролята на честния царски офицер, преминал в редовете на революционната армия и народният артист на СССР Николай Черкасов в малката епизодична роля на един от селяните, които се явяват при Сталин, за да искат жито.

»Походът на Ворошилов« е един нагледен показател за това, което днешна-

та съветска кинематография е постигнала в своя път на развитие в последните десет години.

Йорд. Величков

»ВЛАКЪТ ПЪТУВА НА ИЗТОК«

Съветската критика, която зорко бди върху творческите прояви на изкуството, за да напътства правилно, в духа на социалистическия реализъм, отбелязва някои слаби страни на филма »Влакът пъ-

Сцена из филма »Влакът пътува на изток«.

тува на изток«. Преди всичко тия бележки засягат въпроса за неговия сюжет, който в сценария си израз наистина приличава американския похват за разробка: върви по линията на случайността, изгражда се от едно хрумване и иска въпреки това да покрие някаква значителна тема. Наистина, в сценарното изграждане няма дефекти, защото е изтъкано логически, епизодите получават не само външна, но и вътрешна връзка. Но точно в тази безупречна постройка на сценария съветската критика има основание да види формализъм и нарушение на художествената правда. Възможно ли е, наистина, точно в деня на победата да се получи тоя невероятен случай — една съветска девойка да срещне своя »идеален« другар, и двамата да преживят толкова разнообразни приключения, които ще ги доведат до взаимната изповед и брака, и всичко това да стане през време на едно дълго пътуване с влак? Очевидно тук имаме работна добре скроена забавна история.

Но съветската оценка на филма »Влакът пътува на изток« трябва да бъде по-иначе и по-добре разбрана: тя обяснява само значителната грижа към произведението на изкуството, посочва само как по-добре трябва те да се изграждат, за да може съветската културна продукция да осъществява правилно социалистическия реализъм. От това гледище формалните недостатъци на филма се изтъкват като показатели за избягване на бъдещи грешки. Но тук ние имаме основание да търсим в продукцията »Влакът пътува на изток« едно жанрово разнообразие, тъй като именно в кинокомедията сценарните хрумвания по линията на случайността намират оправдание. Как иначе би могла наистина да бъде по-

строена тази жизнерадостна, пълна със съветски въздух кинокомедия?

В един влак, който пътува от Москва до Владивосток, двама млади започват една сериозна, осмислена игра на другарство и любов. Влакът ги носи през плодните равнини на голямата съветска земя, те минават край села и градове, в които димят кумините на огромни заводи и навсякъде във вагона или по гарите срещат трудовете хора на своята свободна родина, хората от разните краища на страната, които се чувстват близки, родни, членове на огромното съветско семейство. Навсякъде кипи творчески труд, двамата млади също отиват да влеят силите си за преустройството на живота, за неговото процъфтяване. И сионската земя ги упоява, тя е прекрасна, и става още по-прекрасна с хората, които от разни краища на страната идват сред нея, за да я направят още по-прекрасна и богата. Зрителит чувстват колко велика е съветската епоха, колко сигурен е животът и трудът на всеки съветски човек, как щастие в съветската страна е възможно именно защото там се строи социализъм. А в образите на двамата герои от филма ние особено виждаме колко висок е и моралът на съветския човек в сравнение с морала на човека от капиталистическия свят.

Наистина, в този филм една любов изниква по случаен път, но вижте как се развива тя: никаква сладникава сантименталност и похотливост няма в отношенията на двамата млади, те пристъпват към повика на сърцата си с чувството за взаимно уважение и нито за момент не проявяват своеволията на западния човек. Девойката Зина знае целта на живота си, тя отива да обогати с нови земеделски култури сионските поля. Николай пък е машинен инженер, той знае, че навсякъде ще намери работа, защото в неговата родина няма безработица. И двамата пътуват към щастие, което им е осигурено. Но пътят ги отвежда и към тяхното лично щастие. Всред весели и разнообразни приключения, в които те показват моралната си устойчивост и сред които виждаме щастливия живот на съветските хора и тяхната социалистическа култура, героите на филма изобразяват в своите отношения новия, съветски човек, който знае за какво се труди и накъде върви в живота си. Проблемите за труда, за братството на съветските народи, за любовта и брака в СССР, във филма »Влакът пътува на изток« са осмислени правдиво и възбуждат със своята дълбока социалистическа същност.

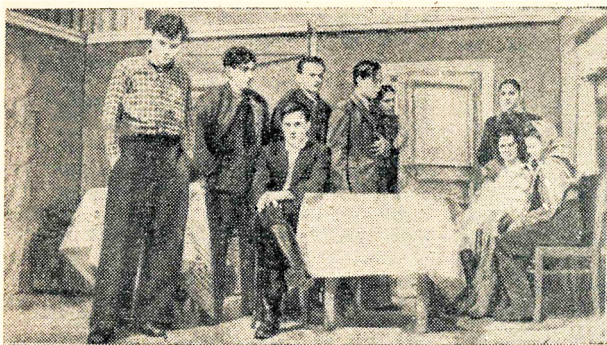
Напоен със съветска атмосфера, със жизнерадостна воля за живот и труд, изпъстрен с музика и разгънат в чудния пейзаж на съветската земя, филмът »Влакът пътува на изток« очаровава и завладява. Близкият съветски хумор в комичните положения на героите ни изтръгва от обикновеното всекидневно състояние и ободрява. Актрисата Драновская създава привлекателен образ на интелигентна, сърдечна и мила съветска девойка. И наистина, недостатъчно е да се види този филм само веднаж!

Стефан Станчев

на Екрана

И В ЖИВОТА *

ПРОГРЕСИВНО И НОВАТОРСКО ИЗКУСТВО

Последно съвещание в щаба на младогвардейците. Сцена от спектакъла „Млада гвардия“ в „Театър на киноактьора“ — постановка на Сергей Герасимов.

В досегашната практика на киностудията, към снимане на даден филм се е пристъпвало обикновено без да е завършена предварителната подготовка. През време на снимането са ставали поправки в сценария, променяли са се епизоди, вмъквали са се нови сцени.

Всичко това е забавляло снимките.

Кинорежисьорът Сергей Герасимов решил да прекъсне тази вредна традиция. Преди да започне снимането на кинокартината „Млада гвардия“ той релетирал продължително време с бъдещите участници във филма. Резултатите от релетичната работа излезли толкова сполучливи, че могло да бъдат показани и на публиката.

И ето, за пръв път в

историята на кинематографията зрителите могли да видят не сниман филм: на сцената на Театъра на киноактьора е бил представен спектакълът „Млада гвардия“ във филмова инсценировка.

Режисьорът — Сергей Герасимов, който е и автор на сценария, е един от известните съветски кинорежисьори („Седмината смели“, „Комсомолск“ и др.). Творческото му влечение към младежка тематика определя изборът му за нов филм да падне върху епопеята на краснодонските комсомолци, оразена в романа на Ал. Фадеев — „Млада гвардия“.

В създаването на този спектакъл участвували предимно млади актьори — студенти от ВГИК (Всесъюзният държавен институт за кинематогра-

фия). Режисьорът и неговите помощници успели да добият от актьорския колектив високо изпълнителско майсторство.

Сега оставало така сполучливо извършената работа да се изнесе във от стените на „Театъра на киноактьора“, за да бъде пресъздадена с богатите средства на киното.

Както съобщихме в миналия брой, кинокартината „Млада гвардия“ е вече готова и се прожектира във всички съветски кинотеатри. Само след няколко дни ние ще я видим и у нас.

Възторгът, с който този филм се посреща от публиката и критиката, говори, че огромната предварителна работа, многото репетиции в Театъра на киноактьора са имали блясав резултат.

„Театърът на киноактьора“ (сега „Студия на киноактьора“), дело на съветското изкуство, е творческа новост с извънредно големи възможности. Неговите безспорни положителни качества са оценени и в други страни, където също се въвежда (Чехословакия).

Той е още едно доказателство за творческата сила на съветското изкуство, прогресивно и новаторско, но не в търсене на празни формалистични приумици, в основата си болезнени и упадъчни, както това става в капиталистическите страни, а реалистично новаторско, с ясни творчески цели, със все по-големи възможности за пълноценно художествено пресъздаване на жизнената правда, изкуство, което допринася за изграждане на новия живот, на света на социализма и комунизма.

Починал е Луи Налпас — един от пионерите на френската кинематография, който е допринесъл много за нейното развитие. На него се дължи откриването на големите кинорежисьори: Абел Ганс, Епщайн, Фескур, Дюлак и др. Налпас се бе оттегил преди 15 години от работа в кинематографията.

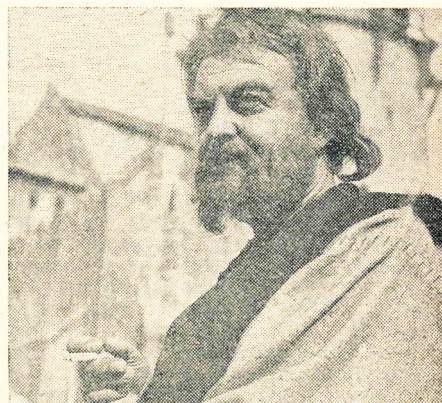
Тържествена филмова премиера по случай 30-годишнината на Чехословашката република

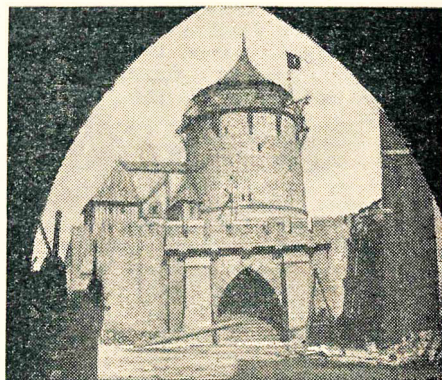
Сцена из филма „Ян Рохач от Дубе“.

По случай 30-годишнината от основаването на Чехословашката република, на 25 октомври в столичния кинотеатър „Димитър Благоев“ се състоя тържествена премиера на големия исторически цветен филм „Ян Рохач от Дубе“.

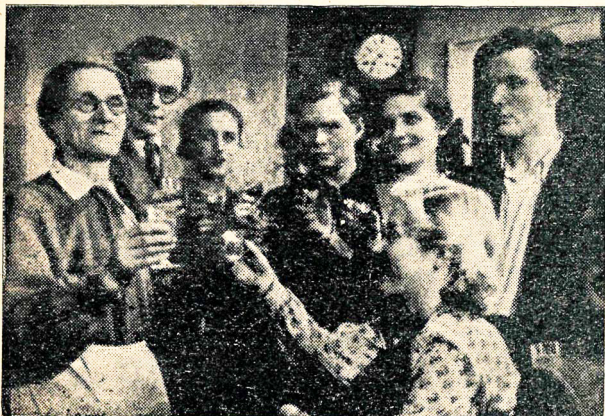
Слав Славов, Директор на производството при „Българска кинематография“ откри тържествената вечер, като изтъкна идеята на филма за вековната борба на чешкия народ против германските завоеватели и братската връзка и взаимомощ между славянските народи в историческите моменти на тяхното съществуване, намерила блясав израз при последната война, в която великият Съветски съюз разгроми фашизма и освободи славянските народи от робство.

Актьорът Отомар Корбеларж, изпълняващ ролята на Ян Рохач, в момент на почивка при снимането на филма „Ян Рохач от Дубе“.

Из филма „Ян Рохач от Дубе“. — Крепостта Снон, построена в киностудията в Баранов.

Сцена из филма „Млада гвардия“. Режисьор на филма — Сергей Герасимов.

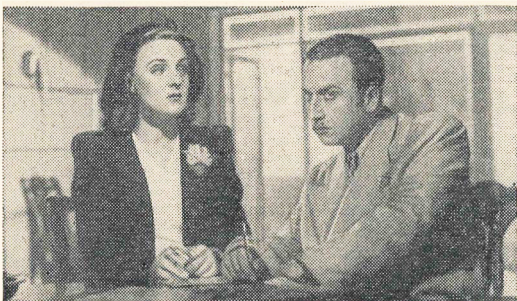
Голям успех на съветския филм „Руският въпрос“ в Чехословакия

Съветската кинокартина »Руският въпрос«, който през лятото получи премии на международните кинофестивали в Марианске Лазне и Злин, се прожектира едновременно в 27 кинотеатра в Чехословакия и има извънредно голям успех.

Чехословашката публика посреща това голямо творение на съветската кинематография с нескриван възторг и акламира играта на съветските киноартисти. Цялата културна общественост в братската страна се занимава с изключителните качества на този филм, награден с премията на мира, като се отбелязва неговото международно значение в един момент, когато империалистите се стараят да подпалят нов военен пожар в Европа.

Режисьорът Мих. Ромм (в дясно) при снимане на „Руският въпрос“.

Сцена из филма „Руският въпрос“. В ляво — Е. Кузмина.

Портрет на английската кин артистка Джин Кент с автограф за читателите на „Кино и фото“.

До нашите читатели

Д. Добрева, София—Джин Кент е дъщеря на известен английски балетист. Започнала е артистичната си кариера като театрална артистка. Пръвният филм, в който е участвала, е „Ябълков сок“. Отначало са й давали малки роли, но постепенно тя се налага като една от надеждните сили на английския филм и днес е една от най-изтъкнатите английски киноартистки. Обича да чете и пише стихове. Главните ѝ филми са: „Пътят към Ватерло“, „Две хиляди жени“, „Мадоната на седмте лунни“, „Кер-антъ“. Последният ѝ филм е „Спаден вагон за Триест“.

Феля, София—Артистката от ансамбъла, за който говорим, не ни е известна — това е извън нашата област. За Зита Селецка нямаме официални сведения; говори се, че е осъдена като сътрудница на германци е. Името на Ан Рутерфорд не сме срещали през последните 3—4 години в кинематографията печат.

Асен Т. Йотов, с Раевци—Артистите, за които се интересувате, доста отпадна не участвуват във филми, и не разполагаме с техни биографии.

Л. З. — Артистите от филма „Историята на една любов“ са Пиетро Лули и Ася Н. рис. **Танчо Босев, Петрич** — Снимка на Сабу наскоро няма да поместваме. Вижте бр. 4 и бр. 6 год. I-ва.

Петър Петков, Дулото — абонаменти ще приемаме от идущата година.

Ц. Якимова, София, — Явете се в редакцията.

Любител — Сведения за българските филми, които ще бъдат снимани заедно, ще се публикуват редовно в списанието.

Кира, София — Росано Бради е женен доста отдавна. Сега се намира в Холивуд.

Работнички от Ф-ка „Левски“ Пловдив; А. Стив, Русе; К. С. Пловдив — Клара Толнай участва и след войната в новите унгарски филми

и е една от най-талантливите артистични сили на унгарския театрален и филмов живот. Тя е еднакво добра както в драмата така и в комедията. Благодарение на личните ѝ качества и голямата непринуденост, с която се свързва с публиката, тя е станала една от любимките на унгарския народ и навсякъде където се появява, била посрещана с радост.

Клара Толнай е започнала като артистка в театъра, където е имала завидна кариера. За пръв път се явява на екрана във един филм на унгарския режисьор Анош Рабини, за когото след приключването на филма се омъжва и имат едно дете. Участвувала е в много унгарски филми както преди, така и след войната. Последните ѝ два филма са: „Обсадата на Бес-терце“ и „Огънят“. Сега Клара Толнай е разведена и живее с майка си с малката си дъщеря.

Давид Джанин, Габрово — Малкото име на съветския артист Калочников е извело. Биографията и снимката му сме поместили в бр. 4 от т. г.

Д. С. София — За отговорите до нашите читатели не се заплага никаква такса.

Пепя, Асеновград — Френският артист Хари Бор е починал през 1943 год. За Ингрид Бергман вижте бр. 12 год. II-ра.

Николай Крючков, Русе — На съветската киноартистка Тамара Макарова пишете на адрес: арт. Тамара Макарова, СССР, Москва, киностудия „Мосфилм“.

Петранка, Казанлък — Въпросът, който задавате, не е от наша компетентност. Обърнете се към Директора на Държавната театрална школа — София.

Анна Николова, Карлово — Надяваме се, че с приложенето в бр. 9 на списанието желанието да имате снимка на съветския артист Дружников е задоволено. За Людмила Целиковска вижте бр. 2 от т. г.

Американската цензура коригира Шекспир

Киноцензурата в гр. Бостон (САЩ) не е искала да разреши прожектирането на английския филм »Хамлет« (режисьор и изпълнител на главната роля — Лауренс Оливие), пре-

ди да се направят известни съкращения. Цензорите заявили, че някои сцени, като тази в която Хамлет слага главата си върху коленете на Офелия, трябва да се махнат поради

»неморалност«. Както »неморални« трябва да се съкратят редица диалози и реплики, макар те да са от буквалния текст на безсмъртното произведение на Шекспир. Това предизвиквало многобройни протести. В-к »Бостон хералд« писал, че цензурата е попаднала в смешно положение, като иска да изхвърля пасажите от шекспировия текст. Позасрамени от общественото неодобрение, цензорите предложили такъв компромис: от понеделник до сбота да се прожектира копие без съкращения, но в неделя да се представя само съкратеното копие. Притежателите на кинотеатрите обаче не се съгласили с това »соломоново« решение, тъй като се увеличавали разходите. . .

Тази снимка представя сцената, която американската цензура намира за неморална. Като съпостави тая сцена с филмите на Рита Хейуърт и Лана Търнер . . човек си спомня приказката за »грандиозното« лицемерие. . .

БРИГАДИРИ НА ДАЛЕКОПРОВОДА КУРИЛО—МЕЗДРА
Снимка — Мих. Кръшняк